

DOMALEGAJ (1) *sb m*

I sg domal(e)gaj(e)m.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

*Człowiek nieobyty, niechętnie opuszczający dom: yáko lie náuczyl [młodzieniec] w kącye przelegác/
záwždy lie chronić ludzi czyłtych a vćciwych będye [...] radby co narychley vńfedł/ dla czego názową
go domálegáyem/ álbo błaznem yákiem nikczemnem. GliczKsiąż K6v.*

SB